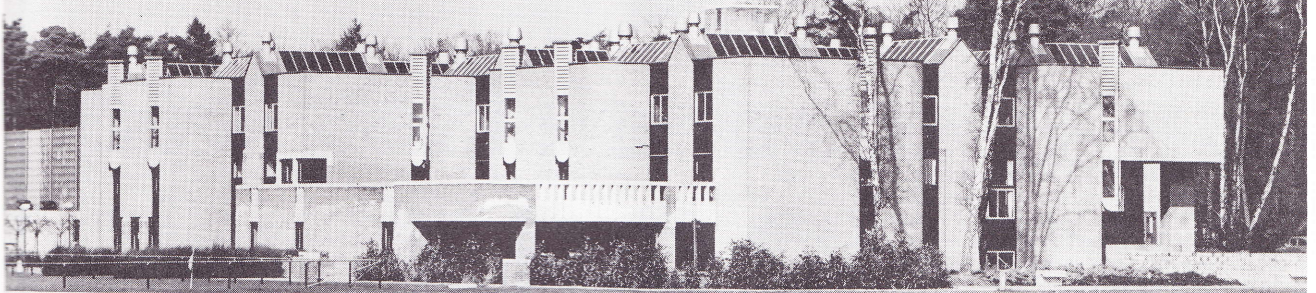

HET BASTILLEBESTUUR:

DIE JONGENS KUNNEN ZOVEEL ZEGGEN

Niet zo lang geleden ontstond er zowaar een initiatief in de Bastille. Een betrekkelijke leek in het Bastille-gebeuren, hoewel behorend tot het College van Tappers, voelde zich geroepen een edukatieve wijnproefavond te organiseren. Toestemming van het Bastillebestuur, wijnkenner, alles was geregeld, maar toen kwam het moeizame overleg met de direktie. Schuchtere voorstellen hadden als resultaat veel schamper gelach en één van de direktieleden liet zich zelfs ontvallen dat "die Hans Schipper zoveel kon zeggen", maar dat de direktie (Zegers, v. Olffen en v. d. Wolde) het uiteindelijk voor het zeggen had.

Dit voorval illustreert aardig de vorm van communicatie die bestaat tussen het beleidsbepalende Bastillebestuur en de beheerder. Het Bastillebestuur wekt niet de indruk door de direktie als gelijkwaardige gesprekspartner te worden beschouwd. Van de kant van het Bastillebestuur wordt onvoldoende tegenspel tegenover Zegers gegeven. Hoewel de bedoeling is dat er zich binnen het Bastillebestuur een min of meer creatief proces voltrekt - het ingaan op de uitdaging die het beheren van een schepping als de Bastille toch is - verzandt het Bastillebestuur in een aantal beheers-technische zaken. Restaurateur en Bastillebestuur lijken elkaar te hebben gevonden in een handhaven van (berusten in?) de bestaande toestand.

Bij het zoeken naar mogelijke oorzaken daarvan stuit men al gauw op vicieuze cirkels. Ligt het ontbreken van een zinvol beleid aan de mensen die erachter zitten? Of zitten er ongeschikte mensen achter omdat een zinvol beleid altijd ontbroken heeft? Komen er geen initiatieven omdat de campusbevolking de Bastille niet meer ziet zitten of omgekeerd? En ga zo maar door.

Zinvol is in ieder geval te trachten enig inzicht te krijgen in de motivatie die iemand kan hebben om in het Bastillebestuur te gaan. Wanneer we de mogelijkheid, dat het om de kale kamerhuurvergoeding gaat als onwaarschijnlijk buiten beschouwing laten, komen we al gauw op het feit dat er een zekere bevrediging te putten is uit het min of meer deskundig zijn op horeca-gebied. Dit zou ook kunnen verklaren dat het Bastillebestuur zich blind staart op beheerstechnische zaken. Het maakt het zich bovendien erg gemakkelijk: immers deze taken vereisen slechts een inwerkperiode, men behoeft minder kritiek van buitenaf te vrezen ("het volk is niet deskundig") en dankzij de deskundigheid is aan een bestuursfunctie enige status te onlenen.

Het is natuurlijk duidelijk, dat waar bemoeienissen met dergelijke, op zich misschien interessante, maar ondergeschikte zaken op de voorgrond treden, geen creatief of flexibel beleid gevoerd kan worden.

Exploitatie wordt bevorderd van middel tot doel. Potentiële mogelijkheden van de Bastille - en die zijn er! - worden niet uitgebuit; er is geen sprake van een denkproces waarbij gezocht wordt naar dergelijke mogelijkheden. Een deskundige in een organisatie waar alles z'n gangetje gaat heeft immers geen behoefte aan nieuwigheden.

Een andere mogelijke motivatie om in het Bastillebestuur te gaan zou kunnen zijn het willen leveren van een bijdrage aan de democratie. Per slot van rekening wordt het Bastillebestuur gekozen door een deel van de gebruikers van de Bastille, de THT-gemeenschap. Afgezien van het feit, dat het onwaarschijnlijk is dat het Bastillebestuur enige vorm van achterban ervaart, gedraagt het bestuur zich zeker niet als drager van de waarde democratie. Het heeft er zelfs de schijn van dat deze vertegenwoordigers van de THT-gemeenschap bewust moeite doen ieder initiatief dat onverhoopt mocht ontstaan ergens te laten doodlopen. Voor

WILCO VAN ERVEN

JOHN HEYMANS

SJAAK PRIESTER

het "volk" is het Bastillebestuur - zo het al iets betekent - en de restaurateur één geheel dat de handicap bij uitstek vormt bij het ontplooiën van een willekeurig initiatief. Zowel het Bastillebestuur als restaurateur werken dit bovendien in de hand door zoveel mogelijk naar elkaar te verwijzen. Het zou bepaald naef zijn als het Bastillebestuur dacht pal te staan tegenover Zegers om de stem van de gebruikers te laten doorklinken in de Bastille.

Het zou natuurlijk mooi zijn als de Bastillebestuursleden gemotiveerd waren door de uitdaging die het gebouw biedt, de mogelijkheden die er zijn om van de Bastille een ontmoetingscentrum te maken waar mensen door informele contacten hun dagelijkse zorgen kunnen vergeten etc., maar laten we het daar maar niet over hebben. Van een der-